

LEJYONER

Libya'nın
Antikolonyal Savaşı

Laura Chrisman'ın Önsözüyle

GEBREYESUS HAILU

Türkçesi: Ahmet Sait Akçay

HECE

roman

Gebreyesus Hailu (1906-1993): Eritre'nin güneyinde yer alan Afelba köyünde doğdu. Erken yaşlarda okuyup yazmayı öğrendi. Segeneyti'de San Michele Okulu'na yazıldı ve 1923 yılında Keren şehrinde Katolik Papaz Okulu'nda eğitimine başladı. Çalışmalarına 1924'te Vatikan'da bulunan Etiyopya Koleji'nde başlayıp, 1927 yılında *licenza ginnasiale* diplomasını aldı. Daha sonra felsefe ve teoloji okudu. 1937 yılında Latince yazdığı tezle teoloji alanında doktora derecesini aldı. Eritre'ye dönüşünde, Katolik kilisesinde başpiskopos vekilliği yaptı. Eritre'nin Roma Kültür Ataşeliği'nin yanı sıra Etiyopya Enformasyon Bakanlığı'nda danışmanlık yaptı. Hailu, sömürge rejiminde ve sonrasında, Etiyopya ve Eritre'nin kültürel ve entelektüel yaşamının etkili isimlerinden biri olmuştur.

Laura Chrisman: Washington Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı profesörü olan Chrisman, *Colonial Discourse and Post-Colonial Theory: A Reader* kitabının editörleri arasındadır.

Ghirmai Negash: Ohio Üniversitesi'nde İngiliz ve Afrika edebiyatı profesörü olan Negash, *Conscript* romanının çevirmenidir. *A History of Tigrinya Literature in Eritrea* adlı bir çalışması vardır. *Who Needs a Story* adlı kitabın da editörlerindedir.

Ahmet Sait Akçay: Karşılaştırmalı edebiyatçı, öykücü, eleştirmen. İstanbul Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümünden mezun oldu. Yıldız Teknik Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Bölümünde yüksek lisansını tamamladı. Akçay, ayrıca Cape Town Üniversitesi Afrika Çalışmaları Bölümünden Mphil derecesi aldı. 1990'lardan beri yazı hayatının içinde yer alan Akçay'ın düzyazı çalışmaları *Kitap-lık*, *Parşömen*, *Hürriyet Gösteri*, *Virgül*, *Radikal Kitap*, *Hece*, *Özgür Edebiyat*, *Eylül Öykü*, *Kritik* gibi pek çok dergide göründü. Akçay'ın *Siyabesta*, *Hayy*, *Mukavemet*, *Cape Town Öyküleri* adlı öykü kitapları, *Okumanın Farkı: Orhan Pamuk ve Bellekteki Huriler: İslamcı Popülist Kültüre Eleştirel Yaklaşım* adında eleştiri çalışmaları mevcuttur.

LEJYONER

Libya'nın Antikolonyal Savaşı

Gebreyesus Hailu

İngilizceden çeviren: Ahmet Sait Akçay

Laura Chrisman ve Ghirmai Negash'ın önsözleri ve
çevirmenin sonsözüyle

Hece Yayınları: 587

Roman

Orijinal Adı

The Conscript: A Novel of Libya's Anticolonial War by Gebreyesus Hailu

Bu kitabın telif hakları Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla

Ohio University Press-Swallow Press'ten alınmıştır

©Hece Yayınları

Musahhih

Ömer Ayhan

Birinci Basım

Kasım 2020

Kapak Tasarımı

www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık

www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-7547-74-3

Baskı

Emsal Matbaa Tanıtım Hizmetleri San. ve Ltd. Şti.

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.

Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara

T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14

e-posta: hece@hece.com.tr

Sertifika No: 17672

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ/Laura Chrisman /	7
Lejyoner Üzerine Birkaç Not/Ghirmai Negash /	19
Tigrinya Baskısı İçin Öndeyiş/Dr. A. G. Hailu /	25

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Delikanlının Portresi /	29
-----------------------------	----

İKİNCİ BÖLÜM

Asmara'dan Çıkış /	37
--------------------	----

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Issız Çölün Derinlerinde /	49
----------------------------	----

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ölüm Arzusu /	69
---------------	----

SONSÖZ/Ahmet Sait Akçay /	81
---------------------------	----

ÖNSÖZ

LAURA CHRISMAN

Chinua Achebe'nin *Things Fall Apart* [Parçalanma] romanı, 1950'lerde yayımlanan Camera Laye, Mongo Beti, Amos Tutuola ve Ferdinand Oyono'nun eserlerinin destekleyici rolleriyle, son zamanlara kadar yaygın olarak Afrika'nın ilk büyük romanı olarak görülüyordu. İngilizce kaleme alınan ve Londra'da Heinemann Yayınları tarafından basılan Achebe'nin 1958 tarihli Nijerya romanının kanonlaşmasının çok ciddi sonuçları oldu. Bunlardan biri devletleşme süreçleriyle estetiğin intizamlı birlikteliğidir. Nijerya'nın İngiliz yönetiminden bağımsızlığının gelişimi sürecinde yayımlanan Achebe'nin bu romanı, Afrika edebiyatının sadece postkolonyal egemenlikle birlikte var olabileceği görüşünü pekiştirdi. Achebe'nin romanının kanonlaşması aynı zamanda Avrupa dillerinin, Afrika edebiyatının sorgulanamaz aracı olduğunu da tasdik etti. Bununla beraber, akademisyenler on beş yılı aşkın bir süredir Afrika edebiyat tarihini yeniden gözden geçirmeye başladılar. Afrika kurmacasının, sömürgecilikten çıkış sürecinin savaş sonrası dönemde başladığı varsayımı zayıfladı, ancak tarihsel olarak çok daha doğru bir anlayış olarak Afrika'da; Avrupa'nın emperyal dünyasının diğer bölgelere benzer biçimde kendi ülkelerinin kaderini tayin etme mücadelesindeki başarısından

çok önce, sömürülen yazarlar önemli ve orijinal eserler üretmekle iştigal ediyorlardı. *Things Fall Apart*, Avro-Amerikan dünyasında, edebiyat sahasının kendisini başlatmasından ziyade şimdi gittikçe daha da pekişerek, Afrika edebiyatının kuramsallaşmasının başlangıcı olarak görülüyor.

Akademisyenler ve yayıncılar bu yeni edebiyat tarihinin zorunlu kıldığı arşiv genişlemesini heyecanla sürdürüyorlar. Sözgelimi, Joseph Walter'ın *Guanya Pau* ve anonim bir eser olan *Marita, or the Folly of Love* gibi on dokuzuncu yüzyıl Afrika metinlerini keşfedip yeniden gün yüzüne çıkarıyorlar. Arşivin gelişmesine kavramsal ve teorik araştırmalardaki zenginlik eşlik ediyor. Frantz Fanon'dan Homi K. Bhabha'ya kadar anti-kolonyal ya da postkolonyal düşüncüler farklı kulvarlarda; emperyalizmi sömürge tebaası entelektüellerin, yazarların ve elitlerin bilişsel ufuklarının neredeyse hepsini denetleyen ideolojik/söylemsel etkinlik alanı olarak gören eleştirel varsayımları öne sürdüler. Bu yaklaşım sömürülen tebaaya daha fazla öznellik ve kimlik, politik ve kültürel yapı-lara da daha fazla çeşitlilik bahşeden yeni değerlendirmelerin yolunu açtı. Bu yapılar sadece imparatorluk-metropol ekseninde değil de aynı zamanda yatay olarak öteki sömürülen ve ırklarından dolayı itaat eden topluluklar aracılığıyla gelişir, akademisyenler 'ulusötesiciliğin' doğasını yeniden değerlendiriyor. Aynı zamanda akademisyenler sömürge'deki mekânları da dikkate alıyor; özellikle, erken Afrika yazımı ve Avrupa misyonları arasındaki maddi ve ideolojik ilişkilere yeni bir yaklaşım getiriyorlar.

Eğer Afrika edebi çalışmaları tarihsel ve kavramsal anlayışını hızla genişletiyorsa, Ngugi wa Thiong'o'un otuz yılı geçkin bir süredir devam eden, yazar ve eleştirmenlerin Afrika yerel dillerinde yazmayı öncelemesini isteyen güçlü tezine rağmen, bu alanda dilbilimin yayılma hızı karşılaştır-

malı olarak yavaşlamış. En azından metropolde Anglofon ve Frankofon edebiyatları akademik ilgiyi kaplıyor. Öte yandan Angola, Mozambik ve Ekvator Ginesi'nde (bir dereceye kadar Güney Afrika'nın Afrikaans edebiyatı) ortaya çıkan Hispafon ve Lusofon edebiyatlarının kurumsal olarak tanınırlığı artıyor. Bununla birlikte, özverili çevirmen ve uzmanlar dışında Afrika dilleri edebiyatları büyük ölçüde önemli kültürel ifade biçimleri olarak göz ardı edilmeye devam ediyor.

Bu sebeplerden dolayı, Hailu'nun önemli Tigrinya romanını *Lejyoner*'in yayımlanması en uygun zamana denk düştü. İngilizce çevirisi Afrika edebi çalışmaları hakkında Avrupa merkezli önyargıları bertaraf etmeye hizmet ederken, devam eden tarihsel edebi arşivin genişletilmesine de katkı sağlıyor. Roman, başlıca Avrofon ve yerli Afrika kurmaca metinlerinin (şüirinin de aynı zamanda) gün yüzüne çıktığı dönemde, 1927 yılında kaleme alınmış. Özellikle Güney Afrikalı siyahi yazarlar o dönemde aktifti; Anglofon eserler arasında Sol Plaaje'nin 1930 yılında yayımlanan *Mbudi* (1920'de yazılmış) ve R.R.R. Dhlomo'nun *An African Tragedy* (1920) romanlarının yanı sıra Thomas Mofolo'nun 1925'te Sesoto dilinde yayımladığı *Chaka* ve John Dube'un 1930 yılında çıkardığı Zulu romanı *Jeke, Shaka's Body Servant* sayılabilir. Bu dört roman içerisinde sadece Dhlomo'nun romanı çağdaş bir mekâna sahiptir, diğer üçü erken on dokuzuncu yüzyılda geçen tarihsel romanlardır. Bu romanlarla kıyaslandığında, Hailu'nun çalışmasında açık anti-kolonyal tavrı, modernist tarzı, uluslararası teması ve eserde İtalyanların Libya işgalinde Eritreli askerleri kullanması şaşırtıcıdır.

Hailu Avrupa sömürgeciliğinin yıkıcı portresini çizer. Yabancı egemenliğin faaliyetlerini sunarken, sömürülen Eritreliilerin kendi sömürüleriyle kurduğu danışıklı dövüşe dikkat çekerek, bizzat sorumlu oldukları engellerle yüzleşir. Hailu bu

eleştiriyi geliştirirken aynı zamanda Eritrelilerde mevcut olan ancak henüz gelişmemiş hâldeki toplumsal, kültürel ve manevi yapılarındaki mukavemet bilincinin potansiyelini de över.

Hailu'nun sömürgeciliğe bakışı yüzyıl ortası düşünürleri Frantz Fanon ve Aime Cesaire'ı önceler. Cesaire ve Fanon gibi, imparatorluğun tarihinden çok onun çağdaş yansımalarıyla ilgilidir; İtalyan İmparatorluğu olayların ortasındadır. İtalyanların Eritre'yi nasıl sömürgeleştirdiği ve Libya'ya nasıl savaş ilan ettiği anlatının konusu değildir. Bunun yerine Hailu basitçe şunu ifade eder, "Tripoli'de savaşın devam ettiği zamanlardı, ve Habeş halkının bu savaşta kanlarını akıtmaya istekli olmaları için uygun zamandı". Bu pasif yapı ilginçtir. İtalyan öznelliği burada yoktur ve bu yokluk şu devam eden cümleyle beraber daha da göz kamaştırır, "Gençler şöyle bağıyorlardı 'Libya'ya gitmeyi ret eden kişi kadındır,' ve küçük çocuklar da buna karşılık içlerindeki zehirli sözcükleri, "Daha sonra bize geri gel, Tribuli ... büyümemiz için bize zaman ver," diyerek saçıyorlardı". Hailu, Eritreli gençlerin, çocukların ve dua ederek savaş isteyen, tatbikatın onların besili vücutlarını kırmaya yardım edebileceğini düşünen "şu Habeşli kabile reislerinin" savaş yanlısı faaliyetlerini vurgular. (Altmış yıl sonra, Ken Saro Wiwa'nın *Sozaboy* romanında, romana adını veren Sozaboy'un Nijerya İç Savaşı'na katılmasında da benzer şekilde bölgede yaşayan erkeklerin cesaret verdiği bir tarzda erkeklığın kuşaklararası yayılması etkili olmuştur.)

Frantz Fanon ve Aime Cesaire gibi, Hailu da sömürge egemenliğinin temelindeki insanlıktan çıkarma eylemine dikkat çeker. Cesaire Avrupalı mücrimlerin insanlıktan çıkarma pratiklerine vurgu yapar: "Sömürgeci vicdanını rahatlatmak için öteki adamı bir hayvan olarak görme alışkanlığı edinir, ona bir hayvan gibi bakmaya kendini alıştıtır ve tarafsız olarak kendisini bir hayvana dönüştürmeye meyleder" (177). Hailu

sömürgeci ile sömürülenin her ikisini de hayvanlar olarak resmederek bu denklemi karmaşık hale getirir. Bölüm II’de, *askari* onları savaşa götürecek trene binmeye hazırlanırken, askeri inzibat kalabalığı vurur “bir copla kırbaçla (evet, kırbaçla eşek gibi).”

İmparatorluğun vasıtaları tren vagonları, açıkça canavarlaştırılır: “...aç aslanlar gibi kükreyerek ses çıkaran, Habeş halkını vahşice yutmaya hazır siyah kamyonlar...” (38).

Askerler muharebeye girdikten ve İtalyanların suya erişimini kendileri gibi susuz olan lejyonerlerden koruduktan sonra, anlatıcının gözünde süflü, “birisi yemek yerken gözleri onun el hareketini takip ederek kalkıp inen köpeklerle” benzetilirler (69). Köpeklerden daha da aşağıdadırlar, onları Libya çöllerinde terk eden İtalyan general, askerlerin karşı çıkıp onu öldüreceğinden korkar. “İtalyanlar için Habeşli zayıf eşeğe benzer, ne saklayabilirsin ne de eti için kesebilirsin; bu yüzden Tanrı’nın elinde ölmesi için geride bırakırsınız. Gücünü genç ve kuvvetli Habeşlilerden alan korkak İtalyanlar, Habeşlilerin zayıf düşüklerini ve susuzluktan öleceklerini anlayınca kaçtılar” (71).

Savaşta hayatta kalan askerler Eritre’ye trenle döndüklerinde, onları uğurlayan aynı kalabalık bu kez onları karşılamak için toplanır, yine muhafızlardan ve istasyon memurlarından dayak yerler. “Bir süre sonra askerler tren hizasında sıra olunca kalabalığın akınına uğradılar. Kalabalık, yavru kuzular annelerini bulmak için zıplayıp inerken, onları yakalamak üzere olan ve önüne çıkan ne varsa itip kakan keçi ya da koyunlar gibiydi. İnsanlar sevdiklerini bulmak için kavga ederken her iki taraftan isimlerin çağrılmasının yanı sıra gürültü, karmaşa, gözyaşları vardı. Tekrar bir araya gelenler kucaklaşıp öpüşürken diğerleri çaresizce kalabalığı ite kaka sevdiklerini arıyorlardı” (77).

Sömürgecilik sömürülenler arasında bir atomlaşma kaosu yaratır; Hailu hayvan sıfatlarını kullanarak insanlığın bütünlüğünün kaybının ki bu aynı zamanda Eritre'nin ulusal ve yerel ortaklığının kaybıdır, altını çizmek ister. İnsanlıktan çıkarmanın kendi kendine zarar veren neticesi tekrar tekrar gösterilir romanda; ilk tren istasyonu sahnesindeki izdiham dolayısıyla (48) ve en feci biçimde çölde perişan askerler su bulduğunda (48).

Bununla birlikte ne parçalara ayırma ne de gizli anlaşma İtalyan yönetimi altındaki Eritre insanlarını tarif eder. Hailu direnişi savaşın kendisiyle birlikte ortaya çıkıyor gibi yansıtır. Eğer Eritreli pasif bir biçimde İtalyanların uluslarını sömürgeleştirmesini kabul etmişse, halkın ölüme giden askerler olarak ihraç edilmesi, gücünü uzun süredir devam eden toplumsal ve kültürel oluşumlardan alan bir muhalefeti de kıskırtır. Tuquabo'nun ailesi onun asker olma fikrine kutsal aile bağlarını reddettiği için hayıflanır: “Öksüz kaldık. Neden bir yabancı için savaşmayı arzularsın? Silahlanıp ecnebi memlekette savaşmanın senin için ve halkın için ne anlamı olabilir?” (34). Ahali bu tavrını ailevi-toplumsal sözleşmeye ihanet ettiği için ona lanet okuyarak kınar: “Ne acımasız çocukmuş! Yaşlı anne ve babasını nasıl arkasında bırakabilir?” (34).

Ve başkaldırı bilinci için askeri teamüller vardır: Habeşlilerin

“kendi tarihleriyle ve doğduğu topraklarıyla gurur duyan, ... (ve) uzun bir mücadele geçmişine sahip” (54) oldukları söylenir.

Kendi içlerinde, tarihî savaşçı hamasetinin kaynakları, vatansever gururu ve cemaatçilik gerekli olabilir ancak İtalyan İmparatorluğunu başarılı bir biçimde etkisiz hale getirmek için bunlar yeterli değildir. Hailu'nun önerdiği şudur: Bunlar bir değerler sistemine, bir döneme aittir ve bunların sömürgeci

modernitenin şiddetine gücü yetmez. Sadece meydan muharebesi deneyimi diyalektik olarak antikolonyal farkındalığı özgürlükçü pratiğe potansiyel olarak çevrilecek düzeyde öne sürebilir. Modern direniş bilinci “gizemli bir iç ses” olarak belirecektir, ilkin lejyonerlerin Libya çölünde kamp kurup uyumaya çalıştıkları zaman onları şöyle uyarır: “Araplar sizin düşmanınız değildir. Gerçek düşmanını tanıyabilecek misin?”(45) (..). Tuquabo gibi bazı askerlerin olayı tam olarak algılamaları bu üstü kapalı imadan sonra fazla sürmez. Bu anonim ses, Hailu’nun çağdaş psikoloji ile daha arkaik bir kutsal şefaath biçimini sentezlediği merak uyandıran özgün bir yöntemdir.

Hailu’nun hatırlattığı yerli sosyo-kültürel yapıların hem yenilikçi hem de gerileyici etkileri vardır. İkisi arasında, Hailu zenofobiye ve Sudanlılara yöneltilen siyah karşıtlığı önyargısı. Hailu seçici olarak olumsuz etkileri reddederek yenilikçi örneklerle dikkat çeker, bu pratik antikolonyal aktivist Amilcar Cabral tarafından “Ulusal Kurtuluş ve Kültür” adlı konuşma serisinde ifadesini bulmuş ve önerilmişti. Cabral bunu, Avrupa imparatorluğuna karşı ortak muhalefet ve küresel hümanist anlayış üzerine kurulan çok inançlı bir Afrika siyasi ortaklığına yer açmak için yapar. Bu anlayış roman boyunca diyalektik olarak işlenir, sözgelimi askerlerin Eritre boyunca tren yolculuğu, Kızıldeniz ve Akdeniz boyunca gemi yolculuğu, sonra da Libya çöllerinde yürümeleri. Hailu’nun dünya görüşü hem ulusal hem de uluslararasıdır, Fanon’un dayanışma/bağlılık üzerine söylediği temel argümanı destekler: “Ulusunu inşa etmesi ... zorunlu olarak evrensel değerlerin gelişimine ve keşfine yol açar. Diğer uluslarla arasına mesafe koymaktan öte, bu tarih sahnesine ulusu yerleştiren ulusal bilinçtir. Bu uluslararası bilincin kendini kurduğu ve geliştiği yer, ulusal bilincin kalbindedir. Bu ikili çıkış tüm kültürlerin biricik odağıdır gerçekte”(180). Otuz yıl sonra antikolonyalist

akademik ortamın içinden yazacak olan Edward Said'in *Kültür ve Emperyalizm* çalışması, bu değerlendirmeyi hatırlatır: "Ulusçu konsensüs içinde, kültürler, halklar ve toplumlar arasındaki ortak ve daha büyük, daha cömert olan insan gerçekliklerini savunup ayrılıkçı ve övünmeci sloganların kısa erimli albenisini reddeden, yaşamsal önemde bir tutarlı düşünsel eğilim vardır. Bu ortak yön, emperyalizme karşı direnişin haber verdiği gerçek insan kurtuluşudur"¹ (328).

Hailu'nun milliyet temsili Benedict Anderson'un 1983 yılında yayımladığı milliyetçilik analizi, *Hayali Cemaatler*'le hem örtüşür hem de ayrılır. Hailu lejyonerler hakkında şunları söyler: "Hepsi birlikte aynı anda ülkelerini düşünüyorlardı" (41), gemide seyahat ederken; diğer sabah uyandıklarında kara parçası hâlâ görünüyordu, "bu onları bu topraklar hakkında bir fikirleri olmamasına rağmen mutlu etmişti. Onları ülkelerine bağlayan bu yerler ülkenin geniş bir toprak parçasını oluşturuyordu" (41). Neresi olduğunu bilmenin ötesinde bir mekânın eşzamanlı çağrışımı ve ona bağlılık aşağı yukarı Anderson'un ulusu, "hayal edilmiştir çünkü en küçük bir ulusun bireyleri bile diğer bireyleri asla tanımayacak, onlarla tanışmayacak ya da onlar hakkında hiçbir şey duymayacak, ancak zihinlerinde onların birlikteliklerinin imgesi yaşayacaktır" (6). Ancak burada onların hayali birlikteliklerini ve kimliklerinin temelini oluşturan bilinmeyen insanlardan çok bilinmeyen ülkenin kendisidir. Bu mekâna ait olan insanlara gelince, Hailu soyut genellikten ziyade seçicilikten yanadır: "Özellikle de anne-baba ve kardeşleri olanlarla eşleri, çocukları olanlar hatıralara gömülmüşlerdi. Ardında ailesini bırakmayanlar ise arkadaşlarını ve yakın dostlarını düşünüyorlardı" (41). Paylaşılan fiziksel kıta, Anderson'da olmayan

¹ Said, Edward, *Kültür ve Emperyalizm*, çev. : Necmiye Alpay, Hil Yayınları, 1998.

bir diyalektik içinde farklı insan ağlarına aracılık eder. Bu ağlar arasında Hailu'nun romanın tutarlı biçimde çeşitli temel duygusal ilişkilere yer verdiğini belirtmek lazım. Roman kahramanı Tuquabo'nun ailesiyle olan temel ilişkisinin yanı sıra romanın sonlarında ortaya çıkan matemli kadının başlıca yakını ölen kardeşidir. Hailu hiçbir zaman romantik değildir, ne evlilik ilişkilerine yüksek bir toplumsal ya da ahlaki değer atfeder, ne de sert toplumsal cinsiyet hiyerarşisini savunur. Muhtemelen, onun yaklaşımı ataerkil projeleriyle milliyetçilik bağını ortadan kaldırır ve Tuquabo'yu savaşa katılmaya sürükleyen erkeklik tarzını eleştirir. Romanda feministlerin, kadının rolünü biyolojik üretkenliğe, kültür taşıyıcılığına ya da ulusun sembolik soyutlamalarına indirgediği için eleştirdiği bir yaklaşım olan, ulusun heteroseksüel çoğalmasının ideoloji perspektifinden görüldüğüne dair ufak bir destek var.

Hailu'ya göre, eğer ulusal kimlik vatan dolayımıyla oluşuyorsa, deniz (Tanrı'nın yardımıyla) de uluslararası kimliğe aracılık eder. Burada detaylı bir tartışma için romanın anlatı mantığı oldukça karmaşık. Bu bir yüce olarak denizden manevi çerçevesi, askerlerin “dünyaya yerleşen kültür ve insan ırkının genişliğini” takdir etmelerini ve denizden uzak yaşama eşlik eden etnik merkezli dar bakışı sorgulamalarını sağlayan mahcup edici gücü içerir. Hailu kozmopolit bağlantıyı överek, ulusal, dinî ve kültürel farklılıkları yok etmek yerine onları tamlayan bir kozmopolit bağlantının ve değiş tokuşun/değişimin gerekliliğini vurgular. Uluslararası Hristiyanlığı (Koptik Kilisesinin şahsında) faydacı nedenlerden çok öğretisi için gelecek bir pan-Afrikanizmin tarihsel bir emsali olarak konumlandırıyor. Gemideki Eritreli askerler için, onların *İncil* bilgisi kuzeye vardıkça karşılaştıkları klasik anıtlar ve yabancı coğrafyaya saygı duymak, onaylamak ve tanımlamak için yeterlidir. Süveyş Kanalı'yla yüzleşmeleri, “Fransız usta